

Rejestracja pojazdu uprzednio skradzionego (2). Element zagraniczny

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: niedziela, 16, luty 2014 23:00

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 3033

Czy odpowiedź na pytanie o możliwość uzyskania prawa własności uprzednio skradzionego pojazdu, a nabytego w dobrej wierze, będzie inna w przypadku, gdy pojazd został skradziony poza granicami kraju?

Odpowiedź: Miejsce kradzieży pojazdu pozostaje bez wpływu na możliwość nabycia własności pojazdu na podstawie art. 169 Kodeksu Cywilnego, o ile nabycie pojazdu nastąpiło w granicach kraju.

Uzasadnienie: Odpowiedź na postawione pytanie wymaga krótkiego wyjaśnienia pojęcia prawa prywatnego międzynarodowego. Jest to zespół norm, których zadaniem jest wskazanie systemu prawnego (własnego lub obcego) właściwego dla dokonanie oceny prawnej konkretnego stanu faktycznego z zakresu prawa prywatnego. W sytuacji, gdy wszystkie elementy stanu faktycznego mają charakter krajowy nie ulega wątpliwości, że będzie miało zastosowanie prawo krajowe. Inaczej wygląda sytuacja, gdy w danym stanie faktycznym występują elementy podlegające potencjalnie prawu innego państwa – stąd zagadnienie postawione w pytaniu.

Normy prawa prywatnego międzynarodowego zawarte są w licznych umowach międzynarodowych, a w systemie prawa polskiego – przede wszystkim w ustawie z dnia 4 lutego 2011 roku – Prawo prywatne międzynarodowe. Zgodnie z art. 41 ust. 2 tej ustawy nabycie i utrata własności podlega prawu państwa, w którym przedmiot tych praw znajdował się w chwili, gdy nastąpiło zdarzenie pociągające za sobą wymienione skutki prawne. Skutki umowy przenoszącej na działającego w dobrej wierze nabywcę własność skradzionego pojazdu nie jest zatem uzależniona od miejsca kradzieży, lecz miejsca, w którym pojazd się znajdował w chwili zawierania umowy. Jeśli był on w granicach Polski to zastosowanie ma omówiony w pierwszej części niniejszego tekstu art. 169 Kodeksu Cywilnego – tym samym odpowiedź nie ulega zmianie.

Jeśli pojazd znajdował się natomiast poza granicami kraju (i sprowadzony został dopiero przez nabywcę) to zastosowanie będą miały przepisy innego państwa. Jeśli przepisy te nie przewidują nabycia w dobrej wierze własności rzeczy ruchomej od osoby nieuprawnionej należy liczyć się z koniecznością zasiedzenia na podstawie art. 174 Kodeksu Cywilnego. Zgodnie z tym przepisem posiadacz rzeczy ruchomej niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada rzecz nieprzerwanie od lat trzech jako posiadacz samoistny, chyba że posiada w złej wierze. Oznacza to jednak konieczność upływu 3 lat posiadania przez nabywcę, nie zaś 3 lat od chwili kradzieży.